

Kalmár László Tamás - A varázslat kezdete

Jared Eastwood a párkányra hulló hópelyheket nézte az ablakon keresztül, kezei között egy forró bögre kakaóval ringatózott előre-hátra karosszékében. Órák hosszat üldögélt már így, és a várost nézte, a lassan fehérbe öltöző várost, fülében a nappaliból beszüremelő, frissen megrakott kandalló pattogó tűzének sercegő hangjával.

Szenteste volt. A tizenhárom éves Jarednek ez volt az, ami az ünnepet jelentette. Az otthon meleg kényelme a kinti zord hideggel szemben, ami nélkül mégsem lett volna a karácsony az igazi.

Amikor megszólalt az ajtócsengő, Jared azonnal feleszmélt, s rögvest talpra ugrott, hogy az ajtóhoz szaladjon és beengedje nagymamáját, aki ezen a karácsonyon vele és édesanyjával tölti az ünnepet, Eastwood papa nyári, korai eltávozásá után.

Irena mama törékeny kis idős hölgy volt, őszi, derékig leérő fekete hajjal. Mindig mosolygós, életvidám asszony volt, aki imádkozta egyetlen unokáját, Jaredet. A fiú mindig elárulta neki a titkait, még a legkínosabbakat is, s Jared gyakran érezte úgy, jobban kötődik Irenához, mint a munkájának élő édesanyjához, Margarethez.

Akkor este az ünnepi vacsora kacsá után, egy szál égő gyertyacsonk és a karácsonyfa millió fénye mellett, letelepedett a fa mellé Jared és a mamája. Irena egy vaskos, megsárgult lapokkal teli, kopott könyvet helyezett az ölébe, s belefogott a mesébe...

Jared éjgigérő fák sűrűjében állt. Az erdő madárdaltól volt hangos, a nap pedig fénycsíkban tört magának utat a lombokon keresztül. Jared hitetlenkedve fordult hol erre, hol arra. Majd' beleszédült, ahogy mindent egyszerre akart látni. Aztán nekieredt egy kitaposott ösvénynek, keleti irányba. Lábai előtt virágok borultak szíromba, kitörve a zöld bimbók rejtékéből. Mámoritóan hatott rá a tölgyek közt megbúvó fenyők gyantaillata. Egyre mélyebbre jutva a rengetegben azt gondolta, hogy csak képzelődik, amikor különös lényeket vett észre a fák között. A napfényben pompázó leveleken apró tündérek sütkéreztek, az ágakon mókások szorgoskodtak, majd' leszédülve a bogyókkal és dióval teletöltött kosaraikkal a hátukon, mert lassan őszbe fordul a táj, mit követ a hideg tél. Az ösvény mentén egy patak folyt, ami fölött egy gyökerekből összetákolt hídon két barna szakállas törpe hangoskodott, mintha veszekednének, bár Jared nem értette a nyelvüket, és ezt az egészet sem. *Csak álmodom... s nemsokára az ágyamban fogok felébredni.* – gondolta. Azon volt, hogy a törpék közé áll, ha verekedésbe fajulna a dolog, de a következő pillanatban már játékosan dörgölték bele egymást a mohába. *Hogy lehet egy álom ennyire valóságos?* – kérdezte magától Jared, miközben a kezeire ragadt fenyőgyantától akart megszabadulni. Csak állt ott, és talpa alatt letört ágak, tobozok ropogtak. Lehunyta szemét, s úgy döntött, enged az álom valóságának. Fülét betöltötte az erdő élete, tüdejéig hatolt a friss levegő. Homlokán érezte a nap egy halovány sugarának melegét, haját pedig langyos déli szellő karistolta.

- Elnézést! – szólított meg egy lecsüngő ág levelén terpeszkedő tündért. Szőke göndör fürtjei alól kikandikáltak hegyes fülei. Ám mintha az meg sem hallotta volna, mert nagy horkantások közepette aludt tovább, piros arcán a napnak egy aranysárga vékony csíkjával.

- Elnézést! – próbálkozott ezúttal valamivel hangosabban, de a tündér egy szemrebbelés nélkül az

oldalára fordult, s háttal a fiúnak, még erőltetettebb horkolással adta tudtul, hogy ő most pihenni vágyik.

- Hát, akkor nagyon köszönöm a semmit! De tényleg, sokat segítettél. – azzal Jared továbbállt. Keresztülgyalogolt a hídon úgy, hogy a két törpe észre sem vette, túlságosan lefoglalta figyelmüket a patak mederben úszkáló driádok báméskodása, akik között nem volt egy se olyan, amelyik ne lett volna megáldva természetfölötti szépséggel. Hajukban virágfüzért viseltek pitypangból és pipacsból.

-Te! – Jared egy fél pillanatig nem talált senkit maga mögött, majd a földre huppanva egy terebélyes tölgy ágáról bukkant fel a hang hordozója. - Ki vagy te? - nem lehetett tőle idősebb a lány, aki megszólította. Mellényszerű zöld ruhát viselt, ami egészen a térdéig ért, derekán megkopott barna övet. Oldalán kis tör csüngött, aminek hüvelye épp olyan fekete volt, mint fenékgig leérő haja. Cipőt nem viselt, meztelen lábbal állt a déli nap melegítette füves ligetben.

- Szia! A nevem Jared, Jared Eastwood! -

- És hogy kerülsz ide Erdősziirtre, Eastwood? – kérdezte gyanakvón a lány.

- Gondolom, az ágyamban alszom, és ezt álmodom! – mondta Jared.

- Nem tréfálok... – vette fel a lány a komoly hangnemet - és azt kérdeztem, – majd itt megragadta kis törének markolatját - hogy kerülsz ide? Idegen nem teheti lábát Erdősziirtre! Csak ha nem...kém...Te Darkenmordot szolgálod?! – Jared úgy érezte, hogy a lány valami szerepjátékra akarja kényszeríteni. *Hát, – gondolt egyet – miért is ne? Belemegy a játékba!*

- Azt hát! – mondta fejedelmi meghajlással, - én vagyok az udvari bolond... – de mielőtt befejezhette volna, a lány töre a nyakára fonódott, beléfojtva a szót.

- - Héh! – szólalt fel meghökkenően Jared - én azt hittem, hogy játszunk! – bőrét súrolta a tör éles éle.

- Nem vagyok játékos kedvemben, bolond! – folytatta szúrósan a lány. Jared a következő pillanatban a lány meztelen lábára taposott. Az felsikoltott fájdalomában, s a fiú kibújva a kezei alól, az erdő felé menekült. Ágak szaggatták el ruháját, tövisek sértették fel ott, ahol csak érték. Jobb karjából vér szivárgott, s szúrós fájdalom hasított belé, ahogy egyre mélyebbre jutva a rengetegben, hideg szél súrolta sebeit. Egyáltalán nem tetszett neki ez az álom, s fel akart belőle ébredni. Nem olyan messzire meghallotta a lány hangját, de nem volt olyan közel, hogy kivegye a szavait is.

Egy völgybe ereszkedett alá, ahol már csak alkonyi fény pislákol. Dideregni kezdett. Két oldalt tölgyek sorakoztak oly sűrűn, hogy csaknem egybefonódtak koronáik. Az erdő idelent nyugtalanítóan csendes volt. Nem hangzott madárcsicsergés, se bármilyen nesz, egy árva lélek sem ólálkodott erre a környékre... Mert ez volt a druidák erdeje, akik csak az éj leple alatt merészkedtek elő. Amikor felragyognak a csillagok a sötét égbolton, ők nagy tüzet gyújtanak, s valami ősi nyelven kántálnak egy titokzatos Istenhez.

Jared egy vén tölgy törzsének kidőlve nyalagatta sebeit. Egyszerűen nem tudta megérteni, *hogyan lehet egy álom ennyire valóságos? Mert ugyebár, tündérek és törpék nem léteznek! És az a dilis lány sem, csak képzelődött.* Lehunyta szemeit, s az ágyára gondolt. *Túl hosszúra nyúlt ez az álom, hadd ébredjek fel! Jöjjön el a reggel, hogy a mamámmal reggelizhessek karácsony reggelén!* Az evés gondolatára felkordult a gyomra. Amikor kinyitotta szemeit, az erdő körülötte teljesen sötét volt. Egy ág roppant a

hátsója alatt, ahogy felült. Hirtelen egy bagoly huhogott mögötte, olyan közel, hogy Jared ijedtében talpra ugrott, és lebukfencezett a völgybe. Sajgó halántékkal tért magához, elmondott minden káromkodást, amit csak ismert, aztán egy lecsüngő vékony ágba kapaszkodva próbált meg lábra állni. Nem tett meg többet három lépésnél, amikor egy kiálló gyökérzetben ismét orra bukott.

- Ezt nem... – morogta – ...hiszem el! – a szájából földet és fűvet köpködve. Esetlenül és botladozva bandukolt tovább abban reménykedve, hogy a következő pillanatban az ágyában ébred a felkelő nappal frissen, egy visszhangzó ásítással a szobájában.